

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ט"ז אֶלּוּל:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה קב

פַּעַם אֶחָד בָּאתִי אֵלָיו, וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה, וְסִפֵּר לִי, שְׁזָה בְּסִמּוּךְ
הָיָה אֶצְלוֹ רַב אֶחָד, וְדִבֵּר עִמּוֹ וְאָמַר לְפָנָיו תּוֹרָה, (הֵינּוּ
שָׂרֵבְנוּ, וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה, אָמַר לְפָנַי הָרַב הַזֶּה לְתוֹרָה). וְלֹא זָכִיתִי, שְׁיַחֲזוֹר וַיֹּאמֶר
אוֹתָהּ הַתּוֹרָה לְפָנָי, רַק אֵלּוּ הַדְּבָרִים שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ,
שֶׁסִּפֵּר לִי, שֶׁאָמַר אָז מֵעַנִּין בְּעֵז וְרוּת, שֶׁבְעֵז וְרוּת הֵם סוּד סְמִיכַת
גְּזֵאלָה לְתַפְלָה, כִּי בְעֵז הוּא בְּחִינַת גּוֹאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (רוּת ג): "כִּי
גּוֹאֵל אָנֹכִי" וְכוּ', וְרוּת הִיא בְּחִינַת תַּפְלָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זָכְרוֹנָם לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת ז): 'לָמָּה נִקְרָא שְׁמָה רוּת, שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנָּה דָּוִד,
שְׁרוּתָה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת'. וְהָיָה מוֹבֵן
מִדְּבָרָיו, וְזָכְרוֹנוּ לְבִרְכָה, שֶׁגָּלָה בְּזָה תּוֹרָה גְּבוּהָ, אֵךְ לֹא זָכִיתִי
לְשִׁמְעָה:

גַּם שָׁמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ, שֶׁאָמַר אָז, שֶׁכָּל הַהַשְׁגוֹת הַגְּבוּהוֹת מְאֹד
שֶׁהוּא מְשִׁיג, אֵינּוּ עוֹלָה אֶצְלוֹ כְּנֶגֶד אֵיזָה דְּבוּר, שֶׁהוּא
מְגַלָּה בְּפָנַי הָעוֹלָם. כִּי בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁהוּא מְגַלָּה בְּפָנַי הָעוֹלָם,
תְּלוּיִים בּוֹ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים: (פְּרוּשׁ, כִּי אֶף-עַל-פִּי
שְׁבוּדָאֵי הַהַשְׁגוֹת שָׁלוֹ שֶׁאֵינּוּ מְגַלָּה הֵם גְּבוּהִים אֶלְפִים וְרַבּוֹת
פְּעָמִים בְּלִי שְׁעוֹר, כְּנֶגֶד מַה שֶׁהוּא מְגַלָּה בְּפָנַי הָעוֹלָם, כְּמִבְּאֵר
מְזֵה בְּמָקוֹם אַחַר כַּמָּה פְּעָמִים, אֲבָל אֶף-עַל-פִּי-כֵן זֶה אֵינּוּ חָשׁוּב
וַיִּקָּר בְּעֵינָיו כָּל-כָּךְ, מֵאַחַר שֶׁאֵינּוּ מְזַכֵּה אֶת יִשְׂרָאֵל כָּל-כָּךְ בְּזָה.
וְהַעֲקָר הוּא אֶצְלוֹ, כְּשֶׁהָעוֹלָם זוֹכִין לְשִׁמְעָה מִמֶּנּוּ אֵיזָה דְּבוּר, כִּי

וְגַם הוּא בְּעֶצְמוֹ, זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, קָדָם שֶׁהִגִּיעַ לוֹ הַחֹלְאָת
הַכָּבֵד שֶׁנִּסְתַּלַּק עַל־יָדוֹ, קָדָם לְזֶה, כָּל יָמָיו הָיָה מְזַמֵּר
זְמִירוֹת הַרְבֵּה בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת:

תּוֹרַת קוּה

שָׁמַעְתִּי מֵאַחַד, שֶׁהִזְהִיר אֹתוֹ, שִׁישְׁתַּדֵּל לְעֵין בְּתוֹרָתוֹ,
וַיֵּרְאֶה לְחִדּוּשׁ בְּתוֹרָתוֹ אֵיזָה דְבָר, (כַּאֲשֶׁר הִזְהִיר עַל זֶה
לְכַמָּה וְכַמָּה מֵאַנְשָׁיו). וְאָמַר לוֹ: אִם תִּזְכֶּה לְכַוֵּן אֶל תִּכּוֹן כּוֹנֵנִי בְּתוֹרָתִי
– מַה טוֹב, וְאַפְלוּ אִם לֹא תוּכַל לְכַוֵּן כּוֹנֵנִי, אֶף־עַל־פִּי־כֵן טוֹב
מְאֹד כְּשִׁזּוּכִין לְחִדּוּשׁ אֵיזָה דְבָר בְּתוֹרָה, כִּי הוּא תִקּוּן גָּדוֹל
לְהַרְהוּרִים. כִּי כָל הַהַרְהוּרִים בָּאִים עַל־יְדֵי כַח הַמְדַמָּה, וְעַל־יְדֵי
שֶׁמְחַדְּשִׁין אֵיזָה דְבָר בְּתוֹרָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מְדַמָּה מְלֵתָא לְמֵלְתָא,
עַל־יְדֵי־זֶה מְתַקְנִין פְּגָם הַהַרְהוּרִים שֶׁבָּאִין עַל־יְדֵי הַמְדַמָּה:

גַּם אָנֹכִי בְּעֶצְמִי שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים,
שֶׁהִזְהִיר מְאֹד לְחִדּוּשׁ בְּתוֹרָה, וְאָמַר שֶׁהוּא תִקּוּן גָּדוֹל מְאֹד
מְאֹד עַל הָעֶבֶר. וְאָמַר שֶׁאַפְלוּ דְבוּר אֶחָד לְבַד כְּשִׁזּוּכִין לְחִדּוּשׁ,
הוּא גַם־כֵּן טוֹב מְאֹד, כִּי הוּא תִקּוּן גָּדוֹל מְאֹד. **גַּם** אָמַר שֶׁהוּא
טוֹבָה לְנַשְׁמַת אַבּוֹתָיו, שֶׁכָּבֵר נִסְתַּלְקוּ (עֵין זוּהַר שֶׁלַח קַעֵא וְקַעֵד וּבּו"ח
רוֹת):

תּוֹרַת קוּה

רְאוּי לְהַרְהֵר בְּדְבַר־יִתְוֹרָה בְּשַׁעַת זְוֹג (עֵין זוּהַר מְצוּרַע נוּ וּבִמְק"מ
ש"ם), וְאַף־עַל־פִּי־כֵן יוּכַל לְהוֹלִיד בָּנִים, אֶף־עַל־פִּי
שֶׁמְחַשְׁבֵּתוֹ תִּהְיֶה דְבוּקָה אֲזִי בְּהַרְהוּרֵי תוֹרָה. וְטוֹב מְאֹד לְהַרְגִּיל
עֶצְמוֹ בְּכָךְ:

הַתּוֹרָה קוּז

פַּעַם אֶחָד דִּבֶּר מֵעֵינַיִן מְאוּסִים וְהִרְחַקַת הַתְּאוּוּה הַכְּלָלִית, שֶׁהִיא תְּאוּוֹת נְאוּף. עָנָה וְאָמַר: הִנֵּה אֲכִילָהּ, עַל־כָּל־פָּנִים נְתוּסָה לְהָאָדָם כַּח וְחַיּוֹת עַל־יְדֵי־זֶה, אֲבָל זֹאת הַתְּאוּוּה, הֲלֹא אֲדַרְבָּא, הִיא מִפְסָדַת וּמְזַקֶּת הַחַיּוֹת מְאֹד וּמִתְשֵׁת כַּחוֹ שֶׁל אָדָם מְאֹד, בְּוַדַּאי אֵין צָרִיכִין אוֹתָהּ כָּלֵל, כִּי־אִם בְּשָׂבִיל קִיּוּם הַמִּין לְבַד:

הַתּוֹרָה קוּז

פַּעַם אֶחָד סִפֵּר מֵעֵינַיִן מַעֲשֵׂה בְּנֵי־אָדָם. עָנָה וְאָמַר: הֲלֹא הָאָדָם, בְּשָׂבִיל תַּעֲנוּג קָטָן אֶחָד שֶׁל רִבְעֵי שָׁעָה הוּא יָכוֹל לְאַבֵּד וּלְהַפְסִיד כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה עִם הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמַר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֹז בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: אֵי מְעַנְטֵשׁ פּוֹן אֵיין תַּעֲנוּג'ל וְוַעֲגָן פּוֹן אֵי פְּעַרְטֵל שָׁעָה, קָאן עָר אָן וְוַעֲרָן גָּאָר דְּעַם עוֹלָם הַזֶּה מִיט דְּעַם עוֹלָם הַבָּא:

הַתּוֹרָה קוּט

סִפֵּר עַמִּי מֵעֵינַיִן קָבֵר הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב, זָכָר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרָכָה, שֶׁטוֹב מְאֹד לְהִיּוֹת שָׁם עַל קָבְרוֹ. וְאָמַר כִּי "צְדִיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ" (תְּהִלִּים ל"ז), הֵינּוּ שֶׁהַצְּדִיקִים אֲמַתִּיִּים יוֹרְשִׁים אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׂזוּכִין שְׁמֵקוֹם גְּנִיזָתָם הוּא קָדוֹשׁ בְּקִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִמָּשׁ, וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא תְּקוּן גָּדוֹל לְפָנֵם הַבְּרִית:

הַתּוֹרָה קוּי

שָׁמַעְתִּי שְׂאִישׁ אֶחָד שָׂאֵל אוֹתוֹ: כִּי־צַד הוּא הַבְּחִירָה, הַשִּׁיב לוֹ בְּפִשִּׁטוֹת: שֶׁהַבְּחִירָה הִיא בְּיַד הָאָדָם

בפשיטות, אם רוצה עושה, ואם אינו רוצה אינו עושה. ורשמתי זאת, כי הוא נצרך מאד, כי כמה בני-אדם נבוכים בזה מאד, מחמת שהם מרגלים במעשיהם ובדרכיהם מנעוריהם מאד, על-כן נדמה להם שאין להם בחירה, חס ושלום, ואינם יכולים לשנות מעשיהם. אבל באמת אינו כן, כי בודאי יש לכל אדם בחירה תמיד על כל דבר, וכמו שהוא רוצה עושה. והבן הדברים מאד:

החירה קיא

אחד שאל אותו בענין הנהגת התקרבות להשם יתברך, וצוה לו ללמד וכו'. ושאל אותו: הלא איני יכול ללמד. השיב לו: על-ידי תפלה יכולין לבוא לכל, לכל טוב, לתורה ועבודה ולכל הקדשות ולכל העבודות ולכל הטובות שבכל העולמות:
פעם אחד אמר: אם היו מניחין מת לעולם היתה להתפלל, בודאי היתה מתפלל יפה יפה בכל כחו:

סדר קצור לקושי מותר"ן הימני:

תורה קו

א ראוי להרהר בדברי תורה בשעת זיווג. ואף-על-פי-כן יוכל להוליד בנים אף-על-פי שמחשבתו תהיה דבוקה אז בהרהורי תורה. וטוב מאד להרגיל עצמו בכך:

תורה קז

א פעם אחד דבר מענין מאוס והרחקת התאוה הכללית שהיא תאות נאוף. ענה ואמר. הנה אכילה על כל פנים נתוסף להאדם כח וחיות על ידי זה. אבל זאת התאוה. הלא אדרבא. היא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קסח - צמח מנהר צ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מפסדת ומזקת החיות מאד. ומתשת כחו של אדם מאד. בודאי
אין צריכין אותה כלל. כי אם בשביל קיום המין לבד:

סדר ימי מנהר צ"ת הימי:

קכה והנה השם יתברך גמל עמי חסד מה שלא עלה על דעתי,
כי הגביר הנזכר לעיל בעצמו נתן בשביל שלשתנו דהינו אנחנו
שנינו בצרוף האורח שבא בשבת, נתן חמשים טאליר של
מצרים, ומשאר כל העיר קבצו גם כן ארבעים ושנים טאליר,
ונתן הרב להלקנו ששים ושנים טאליר גם הרב קנה ממני ספרים
בסך ארבעים טאליר, ובתוכם קנה ספר לקוטי מזהר"ן וספר
האלף-בית [ספר המדות] וזה יקר בעיני מאד שזכיתי להשאיר
ספרי רבנו זכרונו לברכה במדינה רחוקה כזאת גם ר' אהרן
הנזכר לעיל קנה ממני שני ספרי לקוטי מזהר"ן, ושני ספרי
אלף-בית להוליכם לסלוניק שהיא עיר גדולה לאלפים במדינות
ישמעאל, וישראלים דרים שם הרבה יותר מסטנבול:

קכו והנה התחלתי לבקש ספינה ומחמת שאין לי מכיר שם, וגם
איני יודע שום לשון הנה קשה לי מאד למצא ספינה גם בעצמי
לא ידעתי היטב להיכן דרכי נכונה, אם לעכו או לצידון, אם ליפו
והנה כל מה שסבב השם יתברך עמנו באלו הימים אי אפשר
לבאר הכל, אך סוף דבר לא הנה בדעתי לצאת משם בזריזות כל
כך קדם שבת והשם יתברך חמל עלי וסבב פמה סבות לטובה,
ובא לביתי ביום ה' סמוך לערב ר' יהודא הנזכר לעיל שדברתי
עמו בערב שבת כנזכר לעיל, והביא עמו ערבי אחד שהודיע לו
שיש ספינה לצידון, וצוה עלי לילך תכף לקונסליר, כי הקפיטאן
אמר שאי אפשר לעלות על הספינה עד שאקבל כתב שקורין שם
טיסקירע מהקונסליר ותכף הלכתי להרב ולהקונסליר,

וְכַתֵּב תַּחַת הַבִּילְעָטִין תַּכְּף, וְנִתְּתִי לוֹ בְּעַד זֶה שְׁשָׁה טָאָלִיר אַבְל
 הַטִּיסְקִירַע נִתְּעַכְבָּה עַד יוֹם מָחָר אַחַר חַצוֹת:
 קִכּוּ וְהִנֵּה בְיוֹם ו' עֲמַדְתִּי בְּהַשְׁכָּמָה, וְהִיִּיתִי טָרוּד אֲזוּ מְאֹד, כִּי
 עֲדִין לֹא רָאִיתִי הַקְּפִיטָאָן וְלֹא שְׂכַרְתִּי הַסְּפִינָה, וְעֲדִין לֹא קִבַּלְתִּי
 הַטִּיסְקִירַע וְגַם הַמְּעוֹת מִהָרֵב לֹא קִבַּלְתִּי עֲדִין, וְהַיּוֹם עָרֵב שַׁבַּת
 קֹדֶשׁ, וְצָרִיכִין הַיּוֹם לַעֲלוֹת עַל הַסְּפִינָה וְלִקְנוֹת מֵהַ שְׂצָרִיכִין:

סדר לְקוֹפֵי עֲצוֹת הַיּוֹפֵי:

וּכְפִי מֵהַ שְׂמֵת־גְּבָרִין לְשַׁבֵּר הַרְהוּרֵי נְאוּף, כִּן זוּכִין לְקֹדֶשֶׁת
 הַתְּפִלִּין. כִּי עַקֵּר תִּקּוּן הַתְּפִלִּין נִמְשָׁכִין עַל־יַדֵּי הַיְרָאִים וְהַכְּשָׁרִים
 שְׁנִקְרָאִים מְגִינֵי אֶרֶץ, עַל־יַדֵּי שְׁעֵלִיָּהֶם מִתְּגַבְּרִים הַהַרְהוּרִים
 בְּיוֹתֵר מְאֹד מְאֹד, וְהֵם מִתְּגַבְּרִים כְּנֶגֶד אֱלֹהֵי הַהַרְהוּרִים, שְׂיִכּוּלִים
 לְהִבִּיאַ לִיַדֵּי הַשְּׁחָתֵת זֶרַע חֶסֶד־שְׁלוֹם, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ
 בְּחִינַת חוֹתָם דְּקִלְפָּה, וְהֵם מִתְּגַבְּרִים כְּנֶגֶדָם וּבּוֹרְחִים מֵהֶם בְּגִדְל
 הַתְּפִשְׁטוֹתָם. וְהֵם מַעֲלִין מִבְּחִינַת חוֹתָם דְּקִלְפָּה לְבְּחִינַת חוֹתָם
 דְּקֹדֶשׁה, שֶׁהִיא בְּחִינַת תְּפִלִּין הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחִין, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ
 אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם, שְׁעַל־יַדֵּי זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו הָאֲרֵת הַשְּׁבָעָה
 רוּעִים שֶׁהֵם כְּנֶגֶד הַשְּׁבָעָה רָאשִׁים שֶׁל הַשְּׁנֵי שִׁינִין שְׂבִתְפִלִּין.
 נִמְצָא שְׁעַל־יַדֵּי הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
 הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחִין כַּנִּלְ. גַּם צָרִיכִין עַל־יַדֵּי הַתְּפִלִּין לְהַמְשִׁיךְ עַל
 עֲצָמוֹ תִּקּוּן הַצְּמָצוּם שֶׁל הַמַּחִין, שֶׁלֹּא יֵצֵא הַמַּחִ חוּץ מִהַגְּבוּל,
 וְאִפְלוּ בְּקֹדֶשׁה וּבְהַתְּנוּצָצוֹת אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, לֹא יֵצֵא חוּץ
 מִהַגְּבוּל חֶסֶד־שְׁלוֹם, שֶׁלֹּא יָבוֹא לִיַדֵּי הַרִיסָה חֶסֶד־שְׁלוֹם (לִיקוּ"מ ח"ב
 ה).

תענית

א צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַכְּנִיעַ הַחֲמֹר, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יַדֵּי הַתְּעַנִּית. כִּי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קט - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

על ידי התענית מחלישין הארבע יסודות שמהם באים כל התאוות, ונכנע ונתבטל הגוף והחומר שהיא בחינת סכלות וחשך, בחינת בהמה בחינת מיתה, ונתגבר ונתעלה השכל והצורה שהוא בחינת נפש בחינת אדם בחינת חכמה ואור וחיים, ונתבטל השכחה וזוכה לזכרון. ומבטל הדין והחשך וממשיך חסדים בעולם. ועקר תקון התענית הוא על ידי צדקה, גם מכניע חכמות חיצוניות כנגד חכמות התורה. גם זוכה לפרנסה (ליקו"מ עז).

נ על כל צרה שלא תבוא גוזרין תענית. כי תענית הוא בחינת הארת ונשיאת פנים שהוא בחינת המתקת ובטול הדינים, שעל ידי זה נתבטלין כל הצרות. גם נצולין מעניות ומחרפות ובושות וזוכין לעשירות, גם זוכה שהקדוש ברוך הוא עושה על ידו מופתים (שם מז).

סדר ספורי מעשיות הימין:

(כל זה שמענו מפיו בפרוש והמוכן מדבריו כי דוד המלך, עליו השלום, הוא בחינת לב פמובא (עין זהר שמות קח) ועליו מרמוז במעשה ענין הלב של העולם, שעומד בקצה הארץ כנגד המעין, וצועק ומשתוקק אליו תמיד וכו' ועדין הדברים סתומים אשרי מי שיזכה להשיג סודות המעשה) ענין דוד המלך והמקרא הנ"ל מקצה הארץ שמרמוז בהמעשה, זה שיד ליום שלישי כי שם מדבר מענין הלב והמעין עין שם ותראה נפלאות איד בכל ענין מרמוז דברים נפלאים ובגדלת נוראות מעשה זו אי אפשר לדבר כלל, כי היא עולה על כלם אשרי אשרי מי שיזכה אפלו בעולם הבא לידע בה קצת קצת ומי שיש לו מח בקדקדו, תפסר שערות בשרו ויבין קצת גדלת הבורא ותברך וגדלת הצדיקים האמתיים, כשיסתכל היטב במעשה נוראה הזאת אשר לא ישמע כזאת.

עֲנִין פֶּסוּק מְקַצֵּה הָאָרֶץ הַנִּ"ל שֶׁשִּׁיךְ לְהַמְעֵשֶׂה שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי
כַּנִּ"ל זֶה שְׁמַעְתִּי מִפֶּרֶשׁ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה עוֹד
רְאֵה זֶה מְצֵאתִי אַחֲר־כֶּךָ שָׂרֵב דְּבָרֵי הַקְּפִיטָל תְּהִלִּים שְׁכַת־וֹב שָׁם
זֶה הַפֶּסוּק, שֶׁהוּא קְפִיטָל ס"א, רְבוּ כְּכֹל מְבֹאֵר שָׁם רְמִזֵי סוּדוֹת
נְשַׁנְבוֹת שֶׁל הַמְעֵשֶׂה שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי הַנִּ"ל "יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ
תּוֹסִיף" כּו', כִּי הוּא צָרִיךְ תָּמִיד שְׁיִוָּסֵפוּ לוֹ יָמִים עַל יָמָיו וְכוּ'
וְכַנִּ"ל חֶסֶד וְאַמֶּת מִן יִנְצְרוּהוּ זֶהוּ אִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת וְכוּ' דְּעַר
גְּרוֹסִיר מֵאֵן דְּעַר אֲמֶתִיר אִישׁ חֶסֶד כִּי כָל הַזְּמַן וְהַיָּמִים נַעֲשֶׂה עַל
יְדֵי הָאִישׁ גָּדוֹל, שֶׁהוּא אִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת וְכוּ', כַּנִּ"ל שָׁם בְּמַעֲשֵׂה
הַנִּ"ל וְהוּא נוֹתֵן וּמוֹסִיף בְּכָל פַּעַם, יָמִים עַל יָמֵי מֶלֶךְ, שֶׁהוּא הַלֵּב
הַנִּ"ל שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, כַּנִּ"ל וְזֶהוּ יִנְצְרוּהוּ,
כִּי הוּא שׁוֹמֵר וְנוֹצֵר שְׁתַּכְּף כְּשֶׁמִּגִּיעַ סָמוּךְ מְאֹד שְׁיִסְתַּלֵּק הַיּוֹם,
וְאִז הִיָּה מִסְתַּלֵּק הַמַּעֲיָן, וְהַלֵּב, וְכָל הָעוֹלָם כָּלוּ, חַס וְשָׁלוֹם אֲזִי
אִישׁ חֶסֶד הָאֲמֶת נוֹצֵר וְשׁוֹמֵר זֹאת, וּבֹא וְנוֹתֵן יוֹם לְהַלֵּב וְכוּ' וְזֶהוּ:
"בֵּן אֲזַמְּרָה שְׁמֶךָ לָעַד לְשִׁלְמֵי נְדָרֵי יוֹם יוֹם" כִּי כָל יוֹם וַיּוֹם שֶׁהוּא
נוֹתֵן לוֹ, הוּא בָּא בְּזִמְרוֹת וְשִׁירוֹת וְכוּ' כַּנִּ"ל: אַחֲסֶה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ
סְלָה, כִּי כְּשֶׁהַלֵּב הַנִּ"ל צָרִיךְ לְנוּחַ בָּא צְפוּר גָּדוֹל וּפּוֹרֵשׁ כְּנָפָיו
עָלָיו וְכוּ' וְזֶהוּ אַחֲסֶה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ וְכוּ' שִׁיךְ לְיוֹם רֵאשׁוֹן, עֲנִין
הַזְּקֵנִים שֶׁהִתְפָּאֲרוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שֶׁהוּא זוֹכֵר, שֶׁזֶה זוֹכֵר אֶפְלוֹ
כְּשֶׁחָתְכוּ לוֹ אֶת הַטְּבוֹר וְכוּ', וְזֶה הִיָּה הַזְּקֵן הַקָּטָן שֶׁבְּכֹלם וְכוּ'
אָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁבְּגִמְרָא (יְרוּשְׁלָמִי) אֵיתָא מַעֲיִן זֶה:
שֶׁשְׁמוֹאֵל הִתְפָּאֵר עֲצָמוֹ שֶׁהוּא זוֹכֵר אֶת כְּאֵב הַמִּלָּה וְכוּ' עֵין שָׁם
מִי יִפָּאֵר מִי יִסְפֹּר מִי יוּכַל לְהַעֲרִיךְ מִי יוּכַל לְשַׁעַר אֶפְסֵי קָצֵה אֶחָד
מֵאֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת מֵהִתְנוּצְצוֹת קָצֵת רְמִזֵי פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת
מִסּוּדוֹת נוֹרָאוֹת וְנְשַׁנְבוֹת מְאֹד מְאֹד שֶׁל הַמְעֵשֶׂה הַנּוֹרָאָה הַזֹּאת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קעב - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אֲשֶׁר הִיא מְלֵאָה סוּדֵי סוּדוֹת מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף, וּמְשַׁכֵּיל עַל דְּבַר
יִמְצָא טוֹב הַתְּנוּצָצוֹת אֵיזָה רְמָזִים לְפִי עֶרְכּוֹ.

סֵדֶר שְׁלֹחַן עָרוֹף הַיּוֹמִי:

**סימן תרסד (א) ביום שביעי שהוא הושענא רבה נוהגים
להרבות במזמורים כמו ביום טוב: הגה ואין**

אומרים נשמת ואומרים מזמור לתודה ואומרים אין כמוך שמע ישראל וכו'
כמו ביום טוב ואומרים קדיש שלאחר תפלת מוסף בנגון יום טוב ואין רגילין
לעשות מלאכה של חול עד אחר יציאה מבית הכנסת ויש לומר פזמון זכור
ברית כשיש מילה בהושענא רבה ואומרים אותו קודם אנא אזון חין כו'
כתבו הראשונים ז"ל שיש סימן בצל הלבנה בליל הושענא רבה מה שיקרה
לו או לקרוביו באותה השנה ויש מי שכתב שאין לדקדק בזה כדי שלא
ליתרע מזליה גם כי רבים אינם מבינים הענין על בוריו ויותר טוב להיות
תמים ולא לחקור עתידות כנ"ל: ומרבים קצת בנרות כמו ביום הכיפורים:

הגה והמדקדקים נוהגים לטבול עצמן קודם עלות השחר כמו בעיו"כ
(מנהגים) ויש נוהגים ללבוש הקיטל כמו בי"כ: לפי שבחג נדונים על המים

ונוהגים להתיר בו אגודו של לולב ומקיפים ז' פעמים ומרבים תחנונים על
המים: (ב) ונוטלים ערבה ביום זה מלבד ערבה שבלולב ואין

מברכין עליה: הגה ונהגו ששמש בית הכנסת מביא ערבה למכור כמו
שהיה המנהג בזמן שבית המקדש קיים (ר"ן פ' לולב וערבה): (ג) יש מי

שאומר שאף ביום זה מקיפים בלולב ולא בערבה ולא נהגו כן
אלא להקיף בו גם בערבה: (ד) שיעור ערבה זו אפילו עלה אחד

בבד אחד: הגה מיהו מכוער הוא להיות עלה אחד בבד אחד (טור בשם רב
האי) ע"כ נהגו לעשות ההושענות יפים משום זה אלי ואנוהו ושיעור

ארכה כשיעור אורך ערבה שבלולב: הגה וכל הפוסל בערבה שבלולב
פוסל בערבה זו (מדברי ר"ן פרק לולב וערבה) וחובט בה על הקרקע או על

הכלי פעמיים או שלש: הגה ויש אומרים שצריך לנענע בה (טור בשם רש"י) ונהגו לעשות שתיהן מנענעין בה ואח"כ חובטין אותה: (ה) ואינה ניטלת אלא בפני עצמה שלא יאגוד דבר אחר עמה אבל אם יש בידו דבר אחר אין לחוש: (ו) אין אדם יוצא ידי חובתו בערבה שבלולב אפילו הגביה אותה שני פעמים אחד לשם לולב ואחד לשם ערבה ויש אומרים שיוצא בה: (ז) יש מי שאומר שאינו יכול ליטלה עם הלולב בשעה שהוא יוצא בה י"ח עד אחר שיברך ויטול וינענע בתחלה ואם נטלה עובר משום בל תוסיף ואחר הנענוע הראשון יכול הוא ליטלה עם הלולב וכ"ש בשעת הקפה ואע"פ שמה שכתב שאם נטלה עובר משום בל תוסיף טעות הוא בעיני מכל מקום אין הפסד לחוש לדבריו וכתב עוד דגם אחר נטילה ונענוע צריך לתפוס הערבה לבדה להכיר שהיא חובה ובשעת החבטה יטלנה בפני עצמה ויוציא בה י"ח: הגה והמנהג פשוט ליטול הערבה עם הלולב בשחרית בשעת הנענוע ובשעת הקפה עד שעת החבטה ונוטלים הערבה לבדה ויותר טוב שלא ליטלה עם הלולב כלל ואף הנוטלה עם הלולב נ"ל דלאחר שהקיף יסיר הלולב מידו ויאחוז הערבה שהם ההושענות שעושין לבד כל זמן שאומרים תחנונים על המים ומנענעים ההושענות בשעה שאומרים ההושענות ואח"כ חובטים אותם: (ח) יש מי שאומר שהושענא שבלולב אע"פ שנזרקת אין לפסוע עליה (ועיין לעיל סימן כ"א גבי ציצית):

סדר לקיטת תפלות הימים:

תפלה מח תקצ: ומיוסד ע"פ סיחות הר"ן פ"טן {אל תזכר לנו עונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאד" רבוננו של עולם בעל הרחמים ובעל הסליחות, אל מלך יושב על כסא רחמים מתנהג בחסידות מוחל עונות עמו מעביר ראשון

מעֲתָה לְהַנְצִיל וּלְהַשְׁמֵר מִכָּל מָה שְׁאַנִּי צָרִיךְ לְהַנְצִיל וּלְהַשְׁמֵר:

תקד: רבונו של עולם רבונו של עולם רבונו דְעֵלְמָא כְּלָא, מי כְמוֹךָ אב הַרְחָמִים, מי כְמוֹךָ מְרַבֵּה לְהַטִּיב, מי כְמוֹךָ רב לְהוֹשִׁיעַ, רב סְלִיחוֹת וּבַעַל הַרְחָמִים עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וּסְלַח לָנוּ וּמַחֵל לָנוּ וּכְפַר לָנוּ כָּל הָעֲוֹנוֹת הַרְאֵנוּ שְׂבָכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה, וְתַעֲבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן, בְּאִפְן שְׂכָל הָעֲוֹנוֹת הַנְּשֹׂאִים שְׂבָכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה יָשׁוּבוּ אֵלֶיךָ, וְלֹא יִקְטְרוּ עוֹד עָלֵינוּ כְּלָל וְאַתָּה תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִחְזֹר וְתִתֵּן אֹתָם עַל הַרְאֵנוּ לְעֲוֹנוֹת רֵאשׁוֹנִים, שֶׁהוּא עָשׂוּ הוּא אֱדוֹם אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ בְּגָלוֹת אֲצִלוֹ אֲשֶׁר הוּא הַגּוֹרֵם הַרְאֵנוּ לְכָל הָעֲוֹנוֹת הַרְאֵנוּ וְהֵאֲחִירוּנוּ, עַל יְדֵי עֵצָם הַגָּלוֹת הַמֵּר שְׂמַתְגַּבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם, אֲשֶׁר "כָּשָׁל כַּח הַסֶּבֶל", אֲשֶׁר כְּמַעַט בְּכָל יוֹם מוֹצִיאֵינוּ מִדְּמִים מִקְּרֵב עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי רַבּוֹי הַמַּסִּים וְאַרְנוֹנוֹת וְהַנְּתִינּוֹת שׁוֹנוֹת וְהַגְּזֵלוֹת וְהַשְׁחָדִים שְׂמוֹצִיאֵינוּ מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר זֹאת הָיָה בְּעוֹכְרֵינוּ, כִּי עַל יְדֵי זֶה בָּאנוּ לְכַמָּה וּכְמָה עֲוֹנוֹת, כִּי אֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים:

תקה: רבונו של עולם רבונו של עולם, רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֵת צָרָה הַזֹּאת, "כִּי בָאוּ בָנִים עַד מִשְׁבֵּר, וְכַח אֵין לְלִדָּה" רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ, בְּאִפְן שְׂאֲזַכָּה עַל כָּל פָּנִים מֵעַתָּה לְפַעַל בְּקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ שְׂתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֱלֹהִים וְאֶת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמֹר, וְלֹא אָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה רַחֵם עָלַי מְלֵא רַחֲמִים, בְּרַחֲמִים הַיְדוּעִים לְךָ שִׁישׁ בָּהֶם כַּח לְהוֹצִיאֵנוּ מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת שִׁירְדֵתִי בָּהֶם וּלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם חֲמַל עָלַי בְּחַסְדֶיךָ וְהוֹרִינִי דַרְכֶיךָ, וְזַכְּנִי לְאַחֲזוֹ בְּמִדּוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת וּבְדַרְכֵי טוֹבְךָ וּרְחַמֶיךָ הַכְּלוּלִים בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים שְׂאֵתָה מִתְנַהֵג בָּהֶם עִם בְּרִיּוֹתֶיךָ, שְׂאֲזַכָּה גַם אֲנֹכִי לִילְךָ בְּדַרְכֶיךָ, לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קטו ✧ צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָת זִינִי לְ"צֶדֶק צִנְיִי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְךָ צִדְדִי מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

בְּרַחֲמָנוֹת אֱמֶתִי, בְּכֹל מִינֵי רַחֲמָנוֹת הַכְּלוּלִים בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שֶׁל רַחֲמִים וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכֹל, וְלִהְיוֹת שְׂפִיעַ צְדָקָה וְטוֹב וְחֶסֶד
וְרַחֲמִים לְכֹל הַצְּרִיכִים חֶסֶד, בְּאִפְנֵי שְׂאֵזְכָּה לְעוֹרֵר וְלִהְיוֹת שִׁיךְ עָלַי
שֶׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים, שֶׁתִּרְחַם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּכָל־ם וְתִמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לָנוּ עַל [כָּל] חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ
וּפְשָׁעֵינוּ הָרָאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, וְלֹא יִהְיֶה נִשְׂאָר מֵהֶם שׁוּם זִכָּר
וְרָשָׁם כָּל־ל וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ וְלִהְיוֹצֵיָנוּ מִהַגְּלוּת הַפָּר וְהָאָרֶץ
הַזֶּה וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצִּילָנוּ מֵעֵתָה מִכָּל מִינֵי חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים
בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאֵנָם וּבְרָצוֹן, וְתִשְׁיִבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עַד
אֲשֶׁר נִזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת תָּמִיד, אֲנַחְנוּ וְזָרְעֵנוּ וְזָרְע
זָרְעֵנוּ מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם וְתִהְיֶה בְּעֶזְרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֵזְכָּה לְזִכּוֹת גַּם
אַחֲרַיִם, שְׂאֵזְכָּה לְלַמֵּד פְּשָׁעִים דְּרָכֶיךָ, שִׁיִּלְכוּ כָּל־ם בְּדַרְכֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים, לְאַחֲזוֹ בְּדַרְכֵי טוֹבְךָ וְרַחֲמֶיךָ לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת בְּכֹל
מִינֵי רַחֲמָנוֹת וְחֶסֶד הַכְּלוּלִים בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים,
וַיְקַיֵּם בִּי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲלַמְּדָה פְּשָׁעִים דְּרָכֶיךָ וְחַטָּאִים אֵלֶיךָ
יָשׁוּבוּ: